

Perica

Perica je bil mučki dečec. Neje rada pripovedal. Bil je više kak bi stareši rekli čkomečki. Takof je bil pri hiži, v cerkvi i v školi. Sosedja Jalža je znala povedati da gda Perica pregovori mu je saka reč na mestu. Ona je verovala da vu sebi saki časek Perica stiha Božeka moli i da bu od Perice jen dan ili velečasni ili svetec. Vu školi se nekak navek držal po strani. Neje bil živi i dukal brez reda kak drugi dečošinci. Nigdar ni nikoga porinul. Nigdar ni nikoga za lasi mikal. Nigdar ni nikomu brez prošnje zel olofke. Jedino se Perica tu i tam znal požaliti vučiteljici da mu je stolec preveč trdi i da nemre dogo na njem pri miru sedeti pak se zato negda mora zdiči, malo se pretegnuti i z rokami zmahati kak tič il' angel z perota. Pucičke su Pericu rada pogledavale jerbo je bil praf lepi. Imel je okrogle, kmične i gliboke oči i zlatne laseke koji su mu se pozadi po belom i tenkom vrateku pleli vu mefku loknu.

V mesecu malomešnjaku gda je počela škola i gda je Perica krenul v drugi red povedal je svoje vučiteljice da bi se štel zapisati v lutkarsku družinu. Vučiteljica je bila vu prvi mah začuđena, a kak ga je imela rada, smilil joj se pa ga je zapisala. I med lutkari je Perica čkomel i držal se tožno po strani baš kak da mu je pura zela kruh. Sedel je vu zadnje klope i samo gledal vučiteljicu i druge đake kak veselo z lutkami hopsaju i skrivlju se iza plave firunge. Vučiteljica je rada pogledavala Pericu, a gda bi im se pogledi zišli znala mu se nasmejati onak toplo kak mu se doma znala nasmejati babica Roza. Perica je znal negda z sobu imeti črljenu biležnicu. Vu tu biležnicu neje pisal slova ni računal. Listi so bili beli kak sneg bez crtja. Nutre je samo risal. Svoju je biležnicu skrival od drugih lutkarof. Jedino se vučiteljica mogla zaluknuti vu nju i pogledati Peričino risanje. Nigdar mu neje nikaj rekla o njegovom risanju samo bi ga pogladila po laseki i kimnula z glavu. Perica je onda bil fest srečen. Veruval je da to znači da je dober vu risanju.

Pred Božič na Peričine klope lutkari su vidli stati šaru škatulju. Takve so se škatulje nosile nekomu za rođendan il' so z njih vun skakali pajaclini. Lutkari so šteli znati kaj je vu škatulje. Išli su okolo kutije i šnjofali kak peseki. Perica je stal po strani z vučiteljicu, a onda je najenpot zmogel kuraža prebil se med lutkare došel do škatulje i otprl ju. Gruntal je ovak: „Škatulja je na mojem mestu. Na moje klope. Ono kaj je vu škatulje mora da je moje!“ Perica je z škatulje zveknel lutku vu obličju angela. „Moj angel! Moj angel! Točno je onakef! Točno je onakef! Takvoga sam narisal vu svoje biležnice!“: kričal je srečno Perica, a onda je brže bole navleknel lutku angela na roku i

odbežal pozadi plave lutkarske firunge. Angel se začaš zdigel ober firunge i započel lutkarima povedati sakojačke pripovesti. Čkomečki Perica prevrgel se z angelom na roke vu glasnoga i dobroga lutkara. I vučiteljica je bila srečna. Ona je ručno zošila angela z krpiča z koncem i iglom prema Peričinom risanju. Posel joj se splatil. Đak je postal lutkar za odliku.

Angel se pokle pono pot javil vu igrokazi. Zna se javiti i den denes makar Perica i njegva vučiteljica više nesu vu školi. Ona doma muti nuke, a Perica vu belome gradu študira i dela.